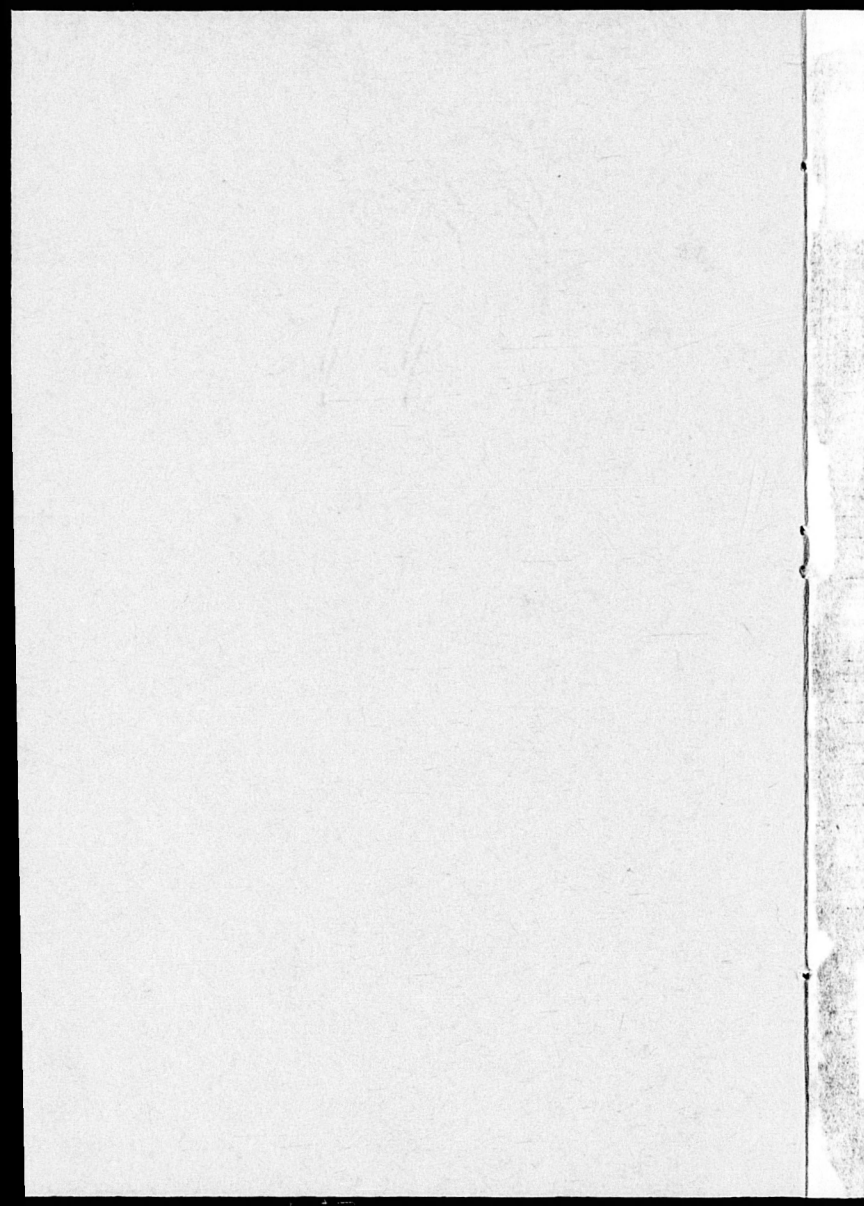

Alv. 88-87

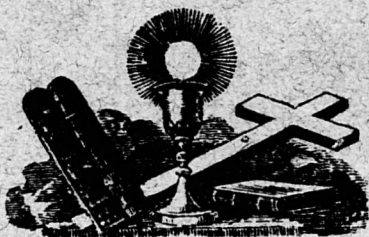

Vak 88

LUKZALIGE

IMELDA LAMBERTINI.

Patrones van hen die zich tot de Eerste
H. Communie voorbereiden.

KERKELIJK GOEDGEKEURD.

AMSTERDAM

— G. BORG. —

DI.

87

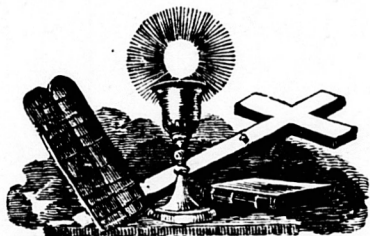
OFFICE OF THE

UNITED STATES

DE GELUKZALIGE
IMELDA LAMBERTINI.

Patrones van hen die zich tot de Eerste H. Communie
voorbereiden.

KERKELIJK GOEDGEKEURD.

AMSTERDAM

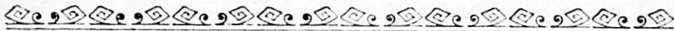
— G. BORG. —

1891.

BIBL. CONV.

O. F. M.

WIJCHENS

Dit werkje wordt den kinderen ter lezing
en overweging aangeboden, en in de welwil-
lendheid der ouders aanbevolen
door

*den Vriendenkring ter eere van het
Allerheiligste Sacrament.*

AMSTERDAM,
Feestdag der Heilige Drie-Koningen. 1891.

IMPRIMATUR.

AMSTELODAMI,
die 29 Januarii 1891.

F. T. H. VAN OGTROP,
Libr. Cens.

VOORREDE.

Wat is gewichtiger voor heel het godsdienstig leven van den Katholiek, dan de dag zijner Eerste H. Communie? Niemand, die zijnen godsdienst kent, zal aarzelen om hierop het antwoord te geven. Indien dit dan zoo is, kan het dan overtollig schijnen, te trachten iets tot betere voorbereiding voor dien gewichtigen dag bij te dragen? en is iedere poging, hoe zwak ook, niet goedkeurenswaardig? Ziedaar de gedachte, die aan de uitgave van dit boekje tot grondslag ligt. Hoewel overtuigd, dat hetzelfde onderwerp reeds op uitvoeriger en hoogst verdienstelijke wijze is behandeld, ⁽¹⁾ meenden wij echter dat eene beknopte en goedkoope uitgave van het leven en den dood der gelukzalige IMELDA velen niet onaangenaam zoude zijn; wij hopen dan ook, dat dit werkje

*zijn weg zal vinden en iets zal bijdragen tot
betere voorbereiding der kinderen. In de hand van
godvruchtige ouders zal dit ongetwijfeld het ge-
val zijn; hun dus worat het voor hunne lieve-
lingen aangeboden; mogen zij het aanvaarden, en
aldus het doel der uitgave helpen bevorderen.*

(1) Bedoeld werkje heeft tot titel:

„Novene ter eere van de Gelukzalige IMELDA door
een Priester van de Orde der Predikheeren.”

De Gelukzalige Imelda Lambertini.

Imelda, wier doopnaam Magdalena was, werd geboren in 't jaar 1321 te Bologna, eene stad in Italië. Haar familie, de Lambertini's, behoorde tot de oudste adellijke geslachten van dat land, en uit dit geslacht, dat reeds een groot getal beroemde mannen had voortgebracht, wier namen in de geschiedenis van Italië vermeld worden, wegens de groote diensten, welke zij op verschillende wijzen aan hun vaderland hebben bewezen, zou later een Paus voortkomen, namelijk Prosper Lambertini, die als Paus den naam van Benedictus XIV aannam. Maar meer nog dan deze Paus en al de overige beroemde mannen, droeg dit gelukzalig kind er toe bij om den naam van Lambertini onvergetelijk te doen zijn.

Van hare prilste jeugd af, toonde zij eene bewonderenswaardige deugd en een ernst, welke men te vergeefs bij jeugdige kinderen zou zoeken. Toen zij nauwelijks kon stamelen,

gaf zij reeds bewijzen van eene buitengewone godsvrucht: als zij weende, was het uitspreken van de H. Namen van Jezus en Maria, of het verhalen van eene gebeurtenis uit het H. Evangelie of uit de levens der heiligen voldoende om hare droefheid in blijdschap te veranderen.

Naarmate Magdalena opgroeide, werd op haar meer en meer toepasselijk wat het H. Evangelie zegt van het kind Jezus n. l. dat het in wijsheid en welbehagen bij God en de menschen toenam.

Men behoefde haar slechts te zien, om getroffen te worden zoowel door de zachtheid van haar gelaat, de ingetogenheid harer houding, den ernst harer woorden, als door de zedigheid harer oogslagen. Nooit was zij uitgelaten vroolijk zooals andere kinderen, en ook hield zij niet zooveel van spelen, dat zij daardoor hare plichten zou verzuimen of het gebed vergeten.

Bij voorkeur trok zij zich terug in een soort van kapelletje, dat zij zelf had ingericht, om daar te bidden, vrome liederen te zingen, of andere oefeningen van godsvrucht te verrichten.

Men kan gemakkelijk begrijpen, dat zij op deze wijze groote vorderingen in de deugd maakte.

Hoewel hare ouders zeer rijk waren, en zij dus alles kon krijgen wat zij begeerde, had voor haar die rijkdom en al dat genot niet de minste aantrekkelijkheid, zij verachtte dat alles, en hare eenige begeerte was zich bezig te houden met God, dien zij te recht als het eenigste en hoogste goed beschouwde. Die begeerte om geheel voor God te leven en Hem alleen toetebehooren, werd bij haar sterker naar mate haar verstand ontwikkelde, en nauwelijks 10 jaren oud, bad en smeekte zij haren ouders haar te willen toestaan om zich in een klooster te Bologna te begeven, ten einde God vrijer en beter te dienen, dan zij tot nog toe had kunnen doen.

In den gewonen regel zou zulk een wensch van een zoo jong kind beschouwd worden als niet ernstig te zijn gemeend. In een klooster gaan is geen geringe zaak en hiervoor wordt vooral vereischt, dat men goed wete wat dit zeggen wil, en dat men ernstig onderzocht heeft of het werkelijk zijne roeping is; vandaar dat zoo iets aan kinderen, indien

zij dit ook al zouden vragen, niet zou worden toegestaan, en zij zelve er spoedig wellicht niet meer aan zouden denken; maar bij Magdalena was dit iets anders: zij toch was door God met zulke buitengewone gaven verrijkt geworden, en had zulk een helder begrip van godsdienstige zaken, dat het niet te verwonderen is, dat haar besluit onwrikbaar was, en zij er geen oogenblik aan dacht het te veranderen.

Intusschen waren hare ouders van oordeel dat het om verschillende redenen, vooral om haren jeugdigen leeftijd, beter was dat zij haar plan nog eenige jaren uitstelde, en weigerden dan ook daaraan hunne toestemming te geven. Gemakkelijk valt het te begrijpen hoe smartelijk dit voor het deugdzaame kind was; natuurlijk onderwierp zij zich aan de beslissing van hare ouders, want een kind dat mort of ontevreden is, als zijne ouders iets gebieden of verbieden, wat niet met zijn zin overeenkomt, is geen braaf kind.

De eerste plicht van een kind is gehoorzaamheid.— Waarschijnlijk waren het dan ook hare gehoorzaamheid en hare onderwerping, die hare ouders eenigen tijd later deden be-

sluiten, om hun verbod opteheffen: toen zij zagen dat Magdalena, hoewel diep bedroefd door hunne weigering toch gehoorzaam was, en slechts op bescheiden wijze om de bedoelde gunst bleef vragen, zonder wrevelig of knorrig te zijn, zullen zij ongetwijfeld begrepen hebben, dat het hier werkelijk de H. Wil van God was, ten minste zij gaven Magdalena toestemming om naar een klooster te gaan, gelijk zij verzocht had. Zeker zal het dien ouders groote smart hebben veroorzaakt zulk een braaf kind te moeten missen, maar als deugdzame ouders begrepen zij, dat, als God hun kind voor Zich wilde hebben, zij zich hiertegen niet konden verzetten zonder God te beledigen.

Magdalena nam dan afscheid van hare familie, en zonder verder aan de wereld te denken, verzocht zij om toegelaten te worden in een klooster van Dominicanessen, genaamd het klooster der H. Maria Magdalena, dat gelegen was op eenigen afstand van Bologna.

De overste en de zusters van dit klooster hadden waarschijnlijk reeds over dit buitengewone kind hooren spreken; althans men

maakte geen bezwaar om haar aantenemen, zelfs werd zij met vreugde ontvangen, want dit is zeker dat iedereen een braaf kind bijzonder lief heeft; niets toch is beminnenswaardiger dan een kind dat bewijst een groote liefde voor God en den Godsdienst te bezitten.

In dien tijd was het de gewoonte om jonge personen, die zich in een klooster aanmeldden, toetestaan het kleed der orde te dragen, hoewel zij zich overigens tot niets mochten verbinden, en zoowel de ouders als de orde, waarin zij werden opgenomen volkomen vrij bleven om later te beslissen wat verder met hen zoude geschieden. Intusschen werd aan Magdalena reeds een anderen naam gegeven, gelijk dit met kloosterlingen bij hunne professie steeds geschiedt; men gaf haar den naam van Imelda.

De jeugdige kloosterlinge toonde van af het eerste oogenblik harer opname, dat zij waardig was in het gezelschap der bruiden van Jezus Christus te verkeerren. Zoo stipt het haar mogelijk was volbracht zij de voorschriften van den regel, en beijverde zich steeds om de oefeningen der kloosterlingen te volgen; haar gedrag was zoo stichtend,

dat zij voor de oudste religieuzen ten voorbeeld kon dienen; zelfs deed zij strenge boetplegingen, en legde zij zich zoovele versterkingen op, dat als zij de zwaarste misdaden had moeten uitboeten, zij moeielijk meer had kunnen doen.

Wat echter bijzonder in haar uitblonk en waardoor zij het meeste de bewondering der kloosterzusters trok, was hare groote godsvrucht tot het aanbiddelijk Sacrament des Altaars. Geheele uren kon zij in aanbidding voor het H. Tabernakel doorbrengen, en hare grootste vreugde bestond daarin, om zich dan op de innigste en vertrouwelijkste wijze te onderhouden met Jezus, die uit liefde tot de menschen daarin voortdurend tegenwoordig wil blijven.

Als zij de H. Mis bijwoonde, en dit geschiedde natuurlijk dagelijks, was zij als verslonden in de overweging van de groote geheimen, die alsdan door den priester aan het altaar worden voltrokken, en de vele tranen die zij stortte, toonden duidelijk aan hoe groot haar geloof, hare liefde en hare dankbaarheid waren. Vooral echter wanneer het oogenblik der H. Communie was geko-

men, en de Zusters hare plaatsen verlieten, om aan de H. Tafel te gaan aanzitten, ontvlamde Imelda's hart van verlangen naar Jezus en vloeiden hare tranen nog meer; ofschoon nog slechts een kind zijnde, begreep zij wellicht beter dan menig geleerde, wat het zeggen wil Christus in zijn hart te mogen ontvangen, en zich aldus geheel met Hem te vereenigen. Ook had zij slechts één verlangen namelijk om zoo gelukkig te zijn van zelf te mogen communiceeren, en zoo goed begreep zij het gewicht van deze H. handeling dat zij eens aan hare medezusters vroeg: „Hoe is het toch mogelijk, dat men Jezus in zijn hart kan ontvangen zonder daardoor te sterven?”

Deze liefde tot het H. Sacrament, en dit verlangen naar de H. Communie deden haar besluiten, om op zekeren dag den biechtvader van het klooster te verzoeken haar toetestaan om hare eerste H. Communie te doen.

De priester weigerde haar echter deze gunst, omdat zij nog te jong was. In dien tijd toch was het een algemeen gebruik, de kinderen niet vóór hun veertiende jaar tot de H. Communie toetelaten, en de genoem-

de priester oordeelde dat het niet geoorloofd was hierop voor haar eene uitzondering te maken; wel had hare bijzondere deugdzaamheid voor hem wellicht eene reden kunnen zijn om haar verzoek toetestaan, maar hetzij hij vreesde, dat zij nog niet genoeg doordrongen was van de verhevenheid van dit voorrecht, of wel dat haar leeftijd van tien jaar hem een onoverkomelijk beletsel scheen, gelijk gezegd is, hij weigerde zijne toestemming en zeide dat zij tot den gestelden tijd moest wachten.

Hoe bedroefd Imelda ook was, ook thans toonde zij werkelijk deugdzaam te zijn; gewoon om in alles te gehoorzamen, en overtuigd dat de priesters de plaatsbekleeders zijn van God, onderwierp zij zich aan Gods H. Wil en alleen hare tranen toonden hare smart.

God echter, die alles tot het welzijn van den mensch regelt, en vooral brave kinderen teeder bemint, zou Imelda's vurig verlangen op wonderdadige wijze vervullen, hare nederigheid en hare volkomene onderwerping hadden ongetwijfeld Zijn aanbidde-lijk Hart daartoe bewogen.

Het was in het jaar 1333 op het feest van 's Heeren Hemelvaart. — Imelda was thans elf jaar oud. De plechtige viering van dit feest had Imelda aanleiding gegeven om nederig haar verzoek te herhalen, maar het antwoord van den priester luidde even als den vorigen keer.

Op genoemden feestdag woonde Imelda de plechtige H. Mis bij en stortte geheel haar zuiver hart uit voor Jezus, die gedurende het H. Misoffer meer dan ooit bereid is de gebeden en smeekingen der geloovigen te verhooren. Toen het oogenblik der H. Communie gekomen was, verliet iedere Zuster hare plaats om tot de H. Tafel te gaan; alleen Imilda bleef in het koor achter. — Hoe vurig zal zij toen gebeden hebben, hoezeer zal zij aan Jezus haar innig verlangen naar de H. Communie hebben geopenbaard, en hoewel onderworpen aan den wil van haren biechtvader, toch God hebben gesmeekt haar te willen verhooren, op wat wijze dan ook, overtuigd dat aan God alles mogelijk is.

Terwijl zij aldus bad, verscheen boven haar eene H. Hostie, die als van uit den

Hemel scheen gekomen en bleef boven haar hoofd zweven, tot ontsteltenis van alle aanwezigen. Sommige schrijvers uit dien tijd voegen er zelfs bij, dat deze Hostie geheel schitterend was, en door engelen werd omringd.

Eerst durfden de zusters hare oogen niet gelooven, maar wijl het wonder voortduurde, kon de waarheid ervan niet meer betwijfeld worden. Imelda lag al dien tijd geknield, de oogen strak gevestigd op de hemelsche verschijning en in aanbidding verslonden. Men waarschuwde ijlings den priester, welke begreep dat thans God zijn H. Wil op deze wijze had willen kenbaar maken. Hij naderde ontsteld en eerbiedig met een pateen. De H. Hostie, welke steeds onbeweegelijk was gebleven, plaatste zich thans van zelf daarop, de priester nam het wonderbrood en gaf het aan het gelukkige kind — aldus ontving Imelda de eerste H. Communie....

Wie zou kunnen beschrijven wat in die reine ziel op dat oogenblik omging; wat vurige dankzegging zij zal hebben gebracht; hoe zij hare liefde zal hebben betuigd aan den goddelijken kindervriend, die zich ge-

waardigd had door zulk een wonder aan hare smeekingen te voldoen, haar gebed te verhooren. Zij boog zich na het ontvangen der H. Communie neder, en bleef als in diepe beschouwing verzonken liggen. De overige zusters eerbiedigden haar gebed, niemand durfde of wilde haar storen, en rondom het gelukkige kind nedergeknield, vereenigden zij zich met hare dankzegging, en beschouwden met onuitsprekelijke vreugde hare jeugdige zuster, die meer een engel dan een mensch geleek. . . .

Inmiddels verliep er een geruime tijd zonder dat Imelda uit hare geheimzinnige verrukking ontwaakte. Eindelijk roept men haar, smeekt, ja gebiedt haar te antwoorden, maar zij, steeds zoo gewillig om de bevelen harer oversten te gehoorzamen, voldoet thans niet aan het bevel; hierover verwonderd raakt men haar aan om haar opteheffen maar vergeefs — zij was dood.

Gestorven op elfjarigen leeftijd — gestorven uit liefde tot God — gestorven op het oogenblik harer eerste H. Communie

Het gerucht van dit wonder verspreidde zich snel door den ganschen omtrek, en in

menigte snelde het volk naar het klooster om het stoffelijk overschot van het gelukzalige kind te zien, dat ondanks de bleekheid des doods, iets plechtigs, iets indrukwekkends behield. Later werd haar lichaam in eene prachtige graftombe geplaatst en op den marmeren steen eene afbeelding der wonderlijke gebeurtenis gesteld, en een graf-schrift aangebracht waarin het wonder wordt vermeld. Haar lichaam werd door God verheerlijkt door wonderen, op hare voorbede verkregen en naar Bologna overgebracht; de orde van den H. Dominicus verkreeg van den H. Stoel verlof om het feest der gelukzalige Imelda te vieren; zij wordt vooral aangeroepen als patrones voor de kinderen, die zich tot de eerste H. Communie voorbereiden. —

WAT LEERT IMELDA'S VOORBEELD?

Lieve kinderen, die u voorbereidt tot den verhevensten en gelukkigsten dag van geheel uw leven, leert van Imelda, wat het zeggen wil, Jezus in de H. Communie te mogen ontvangen; hoe grooter het geluk is, dat God ons schenkt, hoe meer wij verplicht zijn ons best te doen om ons dat geluk waardig te maken. Intusschen worden geene buitengewone dingen van u gevorderd; gij zijt slechts zwakke kinderen, en God weet dit, maar toch moet gij uw uiterste best doen, om alles te vermijden wat God zou beletten, u met Zijne kostbare genaden te overladen.

Wij willen trachten u eenige wenken te geven, uwe dierbare brave ouders zullen u wel het overige leeren, en vooral luistert vlijtig naar den eerwaarden priester, die u voorbereidt; denkt even als Imelda er steeds aan dat hij voor u de plaats van God bekleedt; de priesters moeten aan God ver-

antwoording geven van uwe zielen, maar daarom zijt gij ook streng verplicht, naar hen te hooren, hunne lessen en vermaningen goed te onthouden, en stipt alles te volbrengen, wat zij u zullen bevelen. Gehoorzaamheid is uw eerste plicht: zonder gehoorzaamheid kan geene deugd bestaan; waar ongehoorzaamheid heerscht, daar woont de duivel; en God en de duivel kunnen niet samentegaan. — Gehoorzaamt dus met liefde aan alle uwe overheden, zoo geestelijke als wereldlijke; gehoorzaamt hen, onverschillig of zij vriendelijk zijn of niet; weest zedig en bescheiden in geheel uw gedrag, en vriendelijk en voorkomend voor allen met wie gij omgaat; vlucht ieder, die uwe godsvrucht zou willen storen, gaat vooral niet om met slechte kinderen; kunt gij hen niet van het kwaad afhouden, geeft hun dan ten minste een goed voorbeeld; men moet het in alles aan een kind kunnen bemerken, dat het zich voor zijne eerste H. Communie voorbereidt. Zorgt vooral uwe fouten, zelfs de kleinste, te verbeteren; God zal u daarin helpen; want uit u zelven kunt gij dit niet. Verder, bidt God vurig, dat Hij u bijsta om van uw hart

eene zoo waardig mogelijke woonplaats voor Hem te maken; woont dadelijks het H. Misoffer bij; maar weest daar tegenwoordig met eerbied en ingetogenheid. Zoodra gij in de kerk komt, ziet dan naar het H. Altaar en zegt bij u zelven: Daar is Jezus tegenwoordig, dien ik binnen kort voor den eersten keer zal mogen ontvangen; knielt even neder voor het H. Sacrament vóór gij u op uwe plaats begeeft; maakt eerbiedig het teeken des H. Kruises, en zegt in stilte: „Mijn Jezus, ik aanbid U, ik verlang naar U”; weest ook zeer aandachtig gedurende de H. Mis: denkt er steeds aan dat Jezus u ziet, u hoort; en vooral bij de Consecratie als de priester de H. Hostie en den kelk opheft; denkt er dan aan dat daar thans niet meer brood en wijn is, maar Jezus Christus in persoon, verborgen onder de nederige gedaanten, en dat Hij, de almachtige God, daar tegenwoordig is uit liefde tot de menschen, dus ook uit liefde tot u; en bij de H. Communie, herinnert u dan hoe vurig Imelda verlangde Jezus te mogen ontvangen, en zegt met grooten eerbied:

„Mijn Jezus, ik aanbid U, ik verlang naar

U: kom lieve Jezus kom spoedig tot mij, maar help mij om mij waardig voortebereiden, want ik ben maar een zwak en zondig kind”.

Leert ook van Imelda, een diepen eerbied te hebben voor het H. Sacrament des Altaars; gaat nimmer voorbij eene kerk zonder er even binnen te gaan, om Jezus in Zijne aanbiddelijk Sacrament te groeten; en kunt gij dit niet, of is de kerk gesloten, groet dan ten minste Jezus eerbiedig, want de geslotene deuren beletten Hem niet u te zien en naar u te luisteren; wellicht hebt gij dit steeds gedaan; welnu, doet het dan voortaan nog eerbiediger en aandachtiger en met nog meer liefde.

Nogmaals herhalen wij het: verlangt vurig naar de H. Communie. — Herinnert u steeds dat God geen grootere weldaad aan ons menschen kan schenken, dan Hij doet door de H. Communie. Wanneer gij Hem ontvangt, verkrijgt gij alle genaden die gij noodig hebt en met Zijne hulp kunt gij iedere deugd beoefenen. Het H. Sacrament wordt genoemd *Het Brood des Levens*, omdat alleen door het ontvangen daarvan onze ziel

kan blijven leven, dat is: in de liefde van God kan blijven, door de zonden te vluchten; want de zonde is de dood der ziel; door de kracht van dit H. Sacrament kunt gij de genade verkrijgen om de bekoringen te weerstaan en om in de deugd te volharden heel uw leven lang.

Geeft ook vooral acht op hetgeen de priesters u zullen leeren omtrent het H. Sacrament; doet uw best om te begrijpen, wat zij u zullen zeggen, en begrijpt gij iets niet dadelijk, vraagt dan beleefd om eene nadere uitlegging en onthoudt goed wat u geleerd wordt; denkt niet om wereldsche dingen, b.v. welke kleederen gij op uwen aanneemsdag zult aankrijgen, of men u ook geschenken zal geven enz. dat alles komt van zelf; slechts ééne zaak moet voor u belangrijk zijn en wel dat gij u zoo goed mogelijk voorbereidt; al het overige is slechts bijzaak,

Gij hebt gelezen hoe Imelda op wonderbare wijze de eerste H. Communie ontving; daardoor toonde God, hoe aangenaam het Hem was, dat zij zoo vurig naar Hem verlangde, eene reden te meer voor u om zoo vurig mogelijk naar de H. Communie te ver-

langen, want al doet God voor u geen zichtbaar wonder gelijk voor haar, toch geschieden aan u, op dien dag vele wonderen, want heel het H. Sacrament des Altaars is eene aaneenschakeling der grootste wonderen; liefde dus tot Jezus, vurig verlangen naar Hem (nooit kunnen wij dit te veel herhalen) zorgvuldig alles vermijden wat Hem zou kunnen bedroeven, en met gretigheid luisteren naar alles wat men u omtrent Hem zal leeren; aldus doende zult gij u zoo goed mogelijk voorbereiden, en de goede Jezus, die de kinderen zoozeer bemint, en niets onbeloond laat van wat wij voor Hem doen, zal met welgevallen op u nederzien, en de dag uwer eerste H. Communie zal werkelijk zijn de schoonste dag uws levens.

Bidt dikwijls het volgende gebed tot de gelukzalige Imelda:

GEBED TOT DE GELUKZALIGE IMELDA.

Gelukzalig kind, dat Jezus zoo zeer hebt bemind en zóó vurig naar de H. Communie hebt verlangd, dat Hij U die op wonderbare wijze heeft geschonken, gij die thans in den Hemel te midden van het koor der Maagden schittert, hoor onze kinderlijke bede: wij ook, wij zullen Jezus in ons hart ontvangen; maar wij beminnen Hem niet zoo als gij, en wij verlangen helaas ook niet zóó naar Hem, als gij dat hebt gedaan; ook hebben wij Hem niet zoo getrouw gediend; bid dan toch voor ons, lieve dienaars van Jezus, opdat Hij ons genadig zij, en ons op den dag onzer eerste H. Communie alle genaden verleene, welke wij noodig hebben; vraag aan onze goede moeder Maria en aan den H. Joseph dat ook zij voor ons bidden, opdat wij Hem altijd mogen getrouw blijven, en eens met U in den Hemel mogen vereenigd worden. Gelukzalige Imelda bid! o, bid veel voor ons. Amen.

